

Увек је било лакше написати тупав графит, него реконструисати фасаду, па чак је и окречити. Стога је критика и омаловажавање туђег труда најнезахвалнији посао на свету – под условом да се онај други заиста потрудио. Ако говоримо о београдској Универзијади, оној истој коју нам више од пола деценија најављује олимпијска (?!) застава на Скупштини града, протеклих година углавном помињаној у контексту јавашлука и ситног шићарења извођача радова – који су испуњавање рокова доводили у озбиљно питање – оно што треба рећи јесте да отварање и почетак манифестација служе на част студената-волонтера који су већину организације изнели на својим плећима и, мање-више, то је све. Наша словенска мегаломанија и страст за хиперболисаним гостољубљем нагони нас да скромну церемонију отварања поредимо са далеко спектакуларнијим отварањима ОИ у Кини или Грчкој или, у најмању руку са руском Песмом Евровизије, али природно је да такви мамутски догађаји леже далеко изван нашег домашаја. Ко се томе надао, тај је стварно претеривао. Наравно, помогло би и да наше власти догађај нису најављивале као „најважније спортско такмичење после Олимпијаде“.

Отварање Универзијаде донело је и низ изненађења, па чак и новитета на нашој сцени међународних фестивала. Нечијим залагањем, заставе земаља учесница изношене су по *азбучном* (а не *абecedном* реду), чиме су страни гости могли да се упознају са традицијом коју свакако неће видети на београдским улицама, док су студенти технике и рачунарства показали импресивне новитете које ћемо тек имати прилике да видимо у иностранству, на манифестацијама које неће имати креативнију поставу, али свакако хоће озбиљније буџете. Интерактивни подијум у коме се програмирана подлога прилагођавала кретању извођача, врло упечатљив холограм Милутина Миланковића, као и коришћење Теслиног трансформатора (у свету фантастике познатог као *Tesla coil*

) за паљење свечаног пламена, све је то асоцирало на изванредна времена 50-их и 60-их, са својом бескрајном вером у напредак и технолошки бољитак човечанства, због чега се светски медијски естаблишмент на њих све чешће враћа.

Случајно или не, испоставило се да је све оно што је у програму било подвучено као „студентско“ и „волонтерско“ протекло беспрекорно, уз изванредно много шарма и позитивне енергије. Оно што је, међутим, очигледно била ствар различитих организационих одбора и комисија, пре свега оних блиских политичкој врхушки која је у свечаној ложи певала и тапшала, само је помутило ведрину и свечаност догађаја. На страну то што је Универзијади напрасно скресан буџет након што је земљу ударила

„криза“, иако је држава могла *неупоредиво* више новца уштедети, на пример, укидањем једностране примене царинског споразума са ЕУ, или смањивањем своје бесмислено огромне и надасве бескорисне административне бирократије. (И као да је „криза“ почела пре седам година и као да је за све то време ико од власти ишта радио на Универзијаци осим властите промоције, не рачунајући, наравно, Мишковића, који за месец дана пушта *своје*

универзитетско насеље у продају.) На страну и то што је стране спортисте дочекао раскопан град, призор далеко непријатнији и ружнији него што су биле неуређене улице које је заменио. Ров којим је калемегдански парк буквално *одсечен*

од остатка града, ископан једва пар недеља пре почетка такмичења, напуштен је, наводно, због проналаска римских ископина са којима се „не зна шта даље“ – као да нисмо сви знали да тај део града лежи над римским остацима и као да се то није могло утврдити пре окруживања Београдске тврђаве изнуђеним заштитним јарком.

Рецимо да властима у земљи може да прође прича о „затезању појаса“ и „присилној штедњи“ и претпоставимо да толико видно скраћивање финансија за једну врло успешну манифестацију отварања (чијим су успехом сви похитали да се оките) заиста проистиче из некакве *vis major*. Нико нас, међутим, није *присилио* да од достојанствене и озбиљне српске химне правимо америчку поп-балладу достојну њиховог Супербоула (у коме „слога биће пораз врагу“, слоган прошлогодишњих косовских демонстрација, звучи као *All You Need is Love*

), нико им није завртао руке да покојног премијера Ђинђића трпају раме уз раме са Ајнштајном, Теслом, Питагором или Леонардом да Винчијем (што подсећа на церемонијале из времена Тита или Стаљина), нити их је лупао по ушима да форсирају причу о „толеранцији“, „заједништву“ и „међусобном инспирисању различитости“.

Да су изоставили те непотребне идеолошке флоскуле и улизичке евроунијатске слогане, не би толико боло очи упадљиво и ненадмашно скандирање застави Русије, наспрам звиждука симболима САД, Албаније и Црне Горе, које је чак и аполитична омладина, васпитавана на вредностима постпетооктобарске Србије и свакако не претерано оптерећена националним интересима и традицијама, препознала као, било непријатеље своје државе и друштва, било њихове најистакнутије помоћнике и сатрапе на локалном плану. Ови спонтани изливи емоција публике која је пажљиво бирана за ову манифестацију, а које никакво коментарисање и режирање није успело да сакрије, јасан су показатељ да у овој земљи ствари никако више не стоје онако како би њени строго контролисани медији хтели да их покажу. Управо као што блатњава бразда дуж Париске улице и Тадеуша Кошћушка није никакво археолошко налазиште, већ и те како препознатљиви и већ толико пута виђени симбол немара, неспособности и јавашлука београдских (и српских) власти.